

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/79/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2620201679
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2620201679.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, D., zastúpený splnomocnencom: JUDr. Peter Schmidl, so sídlom Borský Svätý Jur 774, proti žalovanému: Mesto Šaštín - Stráže, so sídlom Alej 549/36, Šaštín-Stráže, IČO: 00 310 069, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Katarína Filová, s. r. o., so sídlom Konventná 7/625, Bratislava, IČO: 47 256 460, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica z 8. októbra 2024 č. k. 5C/23/2020 - 314, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 133, § 134 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) v znení účinnom od 1.4.1964 do 31.3.1983, § 205 ods. 1, 2, § 206 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.1964 do 31.12.1991, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka v účinnom znení.

3. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 26.6.2020 domáhal určenia, že žalobca je v podiele 1/1 výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré sa nachádzajú v obci D. a v katastrálnom území E. F. B., a to novovytvorenej parcely č. 277/1 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 102 m², novovytvorenej parcely č. 279/1 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 1143 m², novovytvorenej parcely č. 279/2 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 37 m², novovytvorenej parcely č. 279/3 - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 23 m², novovytvorenej parcely č. 281 - záhrada vo výmere 1143 m², na základe geometrického plánu č. 18/2019 z 25.3.2019 vyhotoveného B. G.. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v roku 2016 sa rozhodol previesť darovacou zmluvou nehnuteľnosti nachádzajúce sa v obci D., k.ú. E. F. B., a to rodinný dom súp. č. XXX spolu s príslušnými parcelami na svojich synov a vtedy sa dozvedel, že vlastníkom parcely pod domom súp. č. XXX a aj ďalších príľahlých parciel je žalovaný. Predmetné parcely žalobca užíval viac ako 50 rokov, t.j. od roku 1966 pokojne a nerušene v dobrej viere, že je ich vlastníkom, nakoľko ich od pôvodných vlastníkov odkúpil a dohodnutú kúpnu cenu vyplatil. V priebehu konania tiež tvrdil, že v prípade užívania pozemku žalobcom sa jednalo o právo osobného užívania pozemku, toto právo sa ku dňu 1. januára 1992 zmenilo ex lege na vlastníctvo fyzickej osoby - žalobcu. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť z dôvodu, že žalobca

nepredložil žiadne doklady, ktoré by preukazovali oprávnenosť a dobromyseľnosť jeho držby a súčasne nepreukázal ani dodržanie podmienok smerujúcich k vzniku práva osobného užívania pozemkov.

4. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č.k. 5C/23/2020-237 z 28.3.2023 výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

5. Ma základe odvolania žalobcu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne vyhodnotí vykonané dokazovanie so zameraním sa na posúdenie naplnenia predpokladov vydržania sporných nehnuteľností a ďalej zistí skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie vo veci a za týmto účelom vykoná navrhnuté dôkazy (najmä za účelom zistenia výmery pozemku, ktorý bol žalobcovi fakticky odovzdaný na výstavbu rodinného domu) a v nadväznosti na to opätovne posúdi uplatnený nárok žalobcu, pričom zohľadní nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 468/2022 a sp. zn. II. ÚS 484/2015.

6. Súd vykonal dokazovanie Geometrickým plánom č. 18/2019 zo dňa 25.3.2019 vypracovaným B. G., výpisom z LV č. XXXX zo dňa 7.10.2019, výpisom z LV č. XXXX zo dňa 9.10.2019, ponukou stavebného pozemku zo dňa 22.10.1966 vypracovanou H. a súrodencami, ponukou stavebného pozemku zo dňa 22.10.1966 vypracovanou C. C. a B. C., Zápisnicou z 21. riadneho zasadania rady MNV Šaštínske Stráže zo dňa 26.10.1966, potvrdením I. H. zo dňa 4.12.1966, Územným rozhodnutím č. 19 zo dňa 31.12.1966, Rozhodnutím Komisie výstavby pri MNV v Šaštínskych Strážach zo dňa 31.12.1966, potvrdením I. H. zo dňa 501.1967, žiadosťou žalobcu pre Štátnu sporiteľňu, miestna pobočka v Šaštínskych Strážach zo dňa 09.08.1968, potvrdením Štátnej sporiteľne, pobočka Senica zo dňa 01.08.1968, pozvaním MNV v Šaštínskych Strážach zo dňa 16.07.1969, uzávierkovým výpisom z pôžičkového účtu zo dňa 31.12.1968, Poistkou č. 81722050 zo dňa 1.2.1967, potvrdeniami o platení poisťného, žiadosťou o odpredaj keramického stropu bez uvedenia dátumu, Čestným prehlásenie B. C. zo dňa 9.5.1996, Rozhodnutím č. 2000479151 zo dňa 7.2.2020 o vyrubení dane z nehnuteľnosti, Rozhodnutím č. 1800479151 zo dňa 6.3.2018 o vyrubení miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, žiadosťou J. B. zo dňa 16.05.2019, vyjadrením Mesta Šaštín-Stráže zo dňa 29.5.2019, Výpisom zo zápisnice komisie pre výstavbu, územné plánovanie a životné prostredie zo dňa 21.08.209, potvrdením Mesta Šaštín-Stráže zo dňa 24.6.2020, Rozhodnutím Okresného úradu v Senici Č.j. R-3-ROEP-02/Wá zo dňa 28.5.2002, výpismi z pozemkovej knihy zo dňa 28.10.2020, návrhom na zápis do evidencie nehnuteľností zo dňa 12.2.1987, výpismi z pozemkovej knihy zo dňa 27.4.1980 a zo dňa 29.10.1985, Kúpnyimi zmluvami zo dňa 12.2.1986, Rozhodnutím MNV - odbor výstavby Šaštín-Stráže č.: Výst. 1875/85 zo dňa 27.1.1986, Geometrickým plánom č. 221/1-2109-915/66 zo dňa 15.2.1967 a Odpisom výkazu plôch k tomuto geometrickému plánu, dokladmi o platení poplatkov za vodu, elektrinu, plyn, RTVS, Žiadosťou o zriadenie plynovej prípojky zo dňa 30.8.1994, Platobným výmerom na platbu dane z nehnuteľností zo dňa 26.4.2000 a zo dňa 28.2.2001, oznámením o dani z nehnuteľnosti na rok 1996, výzvou na zaplatenie nedoplatku, výzva na zaplatenie nedoplatku zo dňa 22.9.1999, výmerom dane z nehnuteľnosti za rok 1994 zo dňa 5.5.1994, upomienkou zo dňa 20.10.1994, výmerom dane z nehnuteľnosti za rok 1993 zo dňa 10.11.1993, Dohodou o náhrade škody zo dňa 23.9.1975, potvrdením Mesta Šaštín-Stráže zo dňa 21.11.2018, Rozhodnutím Obce D. o určení súpisného čísla zo dňa 13.5.1996, Rozhodnutím komisie výstavby pri MNV Šaštín-Stráže zo dňa 3.7.1972, žiadosťou o povolenie vybudovania oplotenia zo dňa 4.10.1979, oznámením MNV Šaštín-Stráže zo dňa 13.12.1979, Zmluvou o pôžičke zo dňa 22.5.1970, potvrdením Štátnej sporiteľne zo dňa 1.8.1968, žiadosťou o poskytnutie pôžičky zo dňa 8.8.1968, oznámením o poskytnutí bezúročnej pôžičky zo dňa 11.12.1968, oznámením Komisie výstavby a životného prostredia pri MNV Šaštín-Stráže z kontroly rozostavanosti IBV v obci, potvrdením A. K. D. zo dňa 03.07.1996, Rozhodnutím MNV Šaštín-Stráže zo dňa 27.1.1986, výpisom z katastra nehnuteľností - pozemkovej knihy pre parcelu. č. 763 a č. 95, zoznamom nehnuteľného majetku, ku ktorému mal právo hospodárenia MNV Šaštín-Stráže k termínu 22.11.1991, ako aj ostatným obsahom spisu.

7. Na základe inštrukcií odvolacieho súdu mal súd prvej inštancie ďalej zistiť skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie vo veci a za týmto účelom mal vykonať navrhnuté dôkazy, a to najmä za účelom zistenia výmery pozemku, ktorý bol žalobcovi fakticky odovzdaný na výstavbu rodinného domu. V tomto smere, po rozhodnutí odvolacieho súdu, žalobca predložil súdu len fotokópie snímok z časti katastrálnej mapy vytlačených z aplikácie MAPKA dňa 8.10.2024, nepoužiteľných na právne úkony, týkajúcich sa parcel

registra „E“ parcelné č. 763/1, č. 762/18 a č. 762/12 a parcel registra „C“ parcelné č. 279, č. 278, č. 281, č. 277/1 a č. 280 všetko pre obec D. a k.ú. E. F. B., žiadny iný dôkaz súdu nepredložil a ani nenavrhol žiadny dôkaz vykonať. Žalovaný nepredložil súdu žiadny dôkaz a ani nenavrhol žiadny dôkaz vykonať. Z uvedeného vyplynulo, že súd prvej inštancie pri svojom opätovnom rozhodnutí mohol vychádzať len z listinných dôkazov, ktoré mal k dispozícii pri svojom prvom rozhodnutí vo veci, keďže strany, po rozhodnutí odvolacieho súdu, zostali v spore nečinné a nepredložili súdu žiadne ďalšie relevantné dôkazy týkajúce sa najmä zistenia výmery pozemku, ktorý bol žalobcovi fakticky odovzdaný na výstavbu rodinného domu, a tak súd zistil rovnaký skutkový stav veci ako pri svojom prvom rozhodnutí, a to, že žalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci D., k.ú. E. F. B., zapísaných na LV č. XXXX ako parcely registra „E“ parcelné č. 95/1 - vodné plochy vo výmere 1825 m² a parcelné č. 763/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 450 m² obidvoch v podiele 1/1 a na LV č. XXXX ako parcely registra „E“ parcelné č. 762/12 - záhrady vo výmere 937 m² a parcelné č. 762/18 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 1114 m² obidvoch v podiele 1/1. Titulom nadobudnutia pozemkov parcelné č. 762/12 a parcelné č. 762/18 je kúpna zmluva zo dňa 12.2.1986 (predávajúca B. C.), kúpna zmluva zo dňa 12.2.1986 (predávajúca I. H.) a rozhodnutie o vyvlastnení pozemkov zo dňa 27.1.1986 sp. zn. Výst. 1875/85. Tieto pozemky následne v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov prešli delimitáciou na Obec E. (neskôr Mesto Šaštín-Stráže). O tejto skutočnosti eviduje Okresný úrad Senica, katastrálny odbor záznam č. 25/96 so zoznamom nehnuteľného majetku, ktorý prešiel k 22.11.1991 do vlastníctva Obce E.. Pozemky parcelné č. 763/1 (cesta) a parcelné č. 95/1 (potok B.) tvorili pôvodne tzv. neknižované vlastníctvo a boli takto evidované v pozemkových knihách, keďže išlo o pozemky, ktoré z dôvodu svojho verejnoprospešného charakteru (cesta, potok B.) nepatrili do vlastníctva žiadnej fyzickej osoby. V rámci usporiadania pozemkového vlastníctva po roku 1989 bol v obci D., k.ú. E. schválený register obnovenej evidencie pozemkov rozhodnutím Okresného úradu v Senici, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo dňa 28.5.2002 sp. zn. R-3-ROEP-02/Wá, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4.6.2002, na základe ktorého bolo do katastra nehnuteľností zapísané vlastníctvo Mesta Šaštín-Stráže k obom uvedeným pozemkom parcelné č. 763/1 aj parcelné č. 95/1. Hore uvedené údaje preukazujú hodnoverne existenciu vlastníckeho práva žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam.

8. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania vyvodil ten právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne. Žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v petite žaloby, pričom jednoznačne v konaní neustálil, či titulom nadobudnutia vlastníckeho práva malo byť uzavretie kúpnych zmlúv s pôvodnými vlastníkmi týchto nehnuteľností, získanie práva osobného užívania s jeho následnou transformáciou na vlastnícke právo alebo nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Žalobca preukázal v spore naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam tým, že na časti sporných nehnuteľností má postavený rodinný dom súpisné č. XXX, ktorý je podľa aktuálnych záznamov katastra nehnuteľností postavený na pozemku, resp. častiach pozemkov patriacich žalovanému.

9. Žalobca svoje tvrdenie, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol kúpou, keďže ich od pôvodných vlastníkov odkúpil a zaplatil dohodnutú kúpnu cenu, v spore žiadnym spôsobom nepreukázal. Z listinných dôkazov predložených žalobcom, a to ponukou stavebného pozemku z 22.10.1966 vypracovanou I. H., D. H. a A. H., ponukou stavebného pozemku z 22.10.1966 vypracovanou C. C. a B. C., ako ani potvrdeniami I. H. zo 4.12.1966 a z 5.1.1967 nevyplýva, že by medzi žalobcom a hore uvedenými osobami došlo, resp. v budúcnosti malo dôjsť k uzavretiu kúpnych zmlúv a tieto listiny v žiadnom prípade nemožno považovať za kúpne zmluvy registrované štátnym notárstvom v zmysle § 133 a § 134 ods. 2 OZ v znení účinnom od 1.4.1964 do 31.3.1983, teda v čase datovania hore uvedených listín. Navyše v žiadnej z týchto listín nie sú identifikované konkrétne nehnuteľnosti.

10. Žalobca taktiež nepreukázal svoje tvrdenie, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol získaním práva ich osobného užívania, ktoré sa ku dňu 1. januára 1992 zmenilo ex lege podľa § 872 ods. 1 OZ v znení účinnom od 1.1.1992 na vlastníctvo fyzickej osoby, čím sa mal žalobca stať výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností. Tvrdil, že právo osobného užívania predmetných pozemkov mu vzniklo na podklade ponuky stavebného pozemku z 22.10.1966 vypracovanej I. H., D. H. a A. H. a ponuky stavebného pozemku z 22.10.1966 vypracovanej C. C. a B. C., na základe ktorých bolo vydané Uznesenie č. 184/1966 na 21. riadnom zasadnutí rady MNV Šaštínske Stráže, ktoré sa konalo dňa 26. októbra 1966 o 15.00 hodine. Podľa znenia tohto Uznesenia č. 184/21966 uvedeného v zápisnici Rada MNV Šaštínske Stráže súhlasila s odkúpením čiastky pozemkov od C. C. a D. H. v

k.ú. E. v časti „C.“ s tým, že tieto prideliť po odkúpení L. B., obyvateľovi v D. E. na stavbu rodinného domu, prevedie pozemnoknižný výpis, vyhotoví objednávku na zameranie pozemku a po vyhotovení geometrického plánu vyhotoví kúpnu zmluvu a dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemku. Z tohto uznesenia vyplýva, že bolo prijaté Radou MNV Šaštínske Stráže, pozemky mali byť po odkúpení pridelené L. B. a nie žalobcovi, ako tento tvrdí, tieto pozemky nie sú v uznesení žiadnym spôsobom identifikované, teda nie sú uvedené ich parcelné čísla ani výmera. Naopak z tohto uznesenia je zrejmé, že pozemky, resp. pozemok má ešte len byť identifikovaný geometrickým plánom, na ktorý treba najprv vyhotoviť objednávku. Uznesenie potom predpokladalo ďalší postup, a to vyhotovenie kúpnej zmluvy a dohody o zriadení práva osobného užívania. Dôvodom, pre ktorý nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že Uznesenie rady MNV č. 184/21966 je rozhodnutím o pridelení pozemku do osobného užívania žalobcu, je zákonná úprava uvedená v ustanovení § 205 ods. 1 OZ v znení účinnom od 1.4.1964 do 31.12.1991, podľa ktorého „Rozhodnutím o pridelení pozemku do osobného užívania vznikne občanovi právo, aby sa s ním uzavrela dohoda o osobnom užívaní pozemku. Rozhodnutie vydáva Okresný národný výbor.“ V danom prípade bolo Uznesenie č. 184/21966 prijaté radou MNV Šaštínske Stráže, nie Okresným národným výborom v Senici, a preto nemôže byť zákonom predpokladaným rozhodnutím o pridelení pozemku do osobného užívania. Žalobca teda nepreukázal existenciu právne relevantného rozhodnutia, ktorým by mu bol určitý pozemok pridelený do osobného užívania. Navyše ustanovenie § 205 ods. 2 OZ v znení účinnom od 1.4.1964 do 31.12.1991 upravovalo ďalší zákonný postup po pridelení určitého pozemku do osobného užívania, a to následné uzavretie dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku medzi občanom, ktorému má byť pozemok pridelený a národným výborom, ktorý mal pozemok v správe. Takáto dohoda musela mať písomnú formu a bola potrebná jej registrácia štátnym notárstvom, pretože právo osobného užívania pozemku mohlo vzniknúť až registráciou dohody na štátnom notárstve. Uvedené zákonné ustanovenie § 205 ods. 1 a 2 OZ teda upravovalo v čase, kedy malo údajne dôjsť k vzniku práva osobného užívania žalobcu, podmienky, za ktorých takáto skutočnosť mohla nastať. Ako prvé muselo byť príslušným okresným národným výborom vydané rozhodnutie o pridelení pozemku do osobného užívania, následne mal národný výbor alebo organizácia, ktorá mala pozemok vo vlastníctve alebo v správe uzavrieť s občanom písomnú dohodu o zriadení práva osobného užívania a nakoniec musela byť táto dohoda registrovaná na štátnom notárstve. Miestny národný výbor v Šaštínskych Strážach však ani nemohol či už s L. B. alebo so žalobcom v roku 1969 uzavrieť dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemku, pretože vlastníkom predmetných pozemkov sa stal až v roku 1986. Na riadny vznik práva osobného užívania bolo potrebné, aby došlo ku všetkým trom krokom, keďže registrácia na štátnom notárstve mala konštitutívny účinok. Právne predpisy platné v tom čase teda presne upravovali postup vzniku práva osobného užívania pozemkov a v danom prípade nielenže tento postup nebol dodržaný, keďže žalobca nepredložil v spore rozhodnutie o pridelení pozemku do jeho osobného užívania ani písomnú dohodu o zriadení práva osobného užívania registrovanú na štátnom notárstve, ale žalobca nepredložil ani relevantné listinné dôkazy, ktoré by čo len naznačovali, že k zriadeniu a vzniku jeho práva osobného užívania sporných pozemkov došlo, pretože z Uznesenia rady MNV č. 184/21966 je zrejmé, že stavebný pozemok mal byť po splnení všetkých zákonných podmienok pridelený L. B. a nie žalobcovi. Žalobca v spore ani neozrejmil, či vôbec a akým spôsobom došlo, resp. malo dôjsť k prechodu určitých konkrétnych práv a povinností z L. B. na žalobcu. Žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal, že mu vzniklo právo osobného užívania k predmetným pozemkom v celkovej výmere 2448 m², v dôsledku čoho logicky ani nemohlo dôjsť ku dňu 1. januára 1992 ex lege podľa § 872 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.1992 k zmene tohto práva osobného užívania predmetných pozemkov na vlastnícke právo žalobcu ako fyzickej osoby k predmetným pozemkom.

11. Žalobca taktiež nepreukázal ani svoje tvrdenie, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol vydržaním. Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva ex lege (zo zákona) pri splnení zákonom požadovaných predpokladov, a to musí ísť o spôsobilý predmet vydržania, držba musí byť oprávnená, musí byť nepretržitá počas celej zákonom ustanovenej doby, pričom u nehnuteľných vecí je vydržacia doba desaťročná a držiteľ musí byť pri užívaní dobromyseľný v tom, že mu vec patrí.

12. Podstatným pre rozhodnutie prejednávanej veci bolo teda posúdenie otázky dobrej viery žalobcu o tom, že mu sporné nehnuteľnosti patria. Žalobca svoju dobromyseľnosť držby a vlastníctva predmetných pozemkov mienil preukázať listinnými dôkazmi, a to udelením stavebného povolenia na stavbu rodinného domu na pozemku parcelné č. 762/12 v k.ú. E., poskytnutím pôžičky od Štátnej sporiteľne, okresná pobočka v Senici a Miestneho národného výboru v Šaštínskych Strážach na

stavbu rodinného domu, poisťkou Štátnej poisťovne, na základe ktorej poisťila žalobcovi budovu v stavbe a jeho zodpovednosť z vlastníctva príslušného stavebného pozemku, potvrdeniami o platení dane z nehnuteľností a poplatkov za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, potvrdeniami o platení poplatkov za vodu, elektrinu, plyn, rozhlas a televíziu, rozhodnutím Obce D. o určení súpisného čísla novostavby jeho rodinného domu, povolením Komisie výstavby pri B. D. užívať rodinný dom postavený na pozemku parcelné č. 762/12 a oznámením MNV Šaštín-Stráže, že k vybudovaniu oploteniu predzáhradky rodinného domu žalobcu nemá námietky. Z týchto žalobcom predložených listinných dôkazov nepochybne vyplýva a medzi stranami to ani nie je sporné, že Okresný národný výbor - odbor výstavby v Senici vydal dňa 31.12.1966 pod č.j.: Výst. 1417/67 územné rozhodnutie, ktorým povolil žalobcovi ako stavebníkovi umiestniť stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 762/12 v k.ú. E. a súčasne Komisia výstavby pri MNV v Šaštínskych Strážach vydala dňa 31.12.1966 pod č. 1417/66 žalobcovi stavebné povolenie na stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 762/12 v k.ú. E.. Štátna sporiteľňa, okresná pobočka v Senici poskytla dňa 23.1.1968 žalobcovi pôžičku, ktorú žalobca splácal a Štátna poisťovňa uzavrela so žalobcom dňa 1.2.1967 poistnú zmluvu (poisťka č. 81722050), na základe ktorej poisťila žalobcovi budovu v stavbe s tým, že poistenie sa vzťahovalo na zákonnú zodpovednosť plynúcu žalobcovi ako stavebníkovi budovy a na jeho zodpovednosť z vlastníctva príslušného stavebného pozemku. Komisia výstavby pri MNV Šaštín-Stráže vydala dňa 3.7.1972 rozhodnutie, ktorým povolila žalobcovi užívať rodinný dom postavený na pozemku parcelné č. 762/12. Obec D. rozhodnutím z 13.5.1996 určila novostavbe rodinného domu patriacemu žalobcovi súpisné číslo XXX. MNV Šaštín-Stráže listom z 13.12.1979 oznámila žalobcovi, že k vybudovaniu oploteniu predzáhradky rodinného domu nemá námietky. Žalovaný listom z 21.11.2018 potvrdil, že rodinný dom č. XXX na pozemku 277/1 v k.ú. E. bol daný do užívania na základe užívacieho povolenia z 3.7.1972. Z týchto listinných dôkazov predložených v spore žalobcom je však len nepochybne preukázané vlastníctvo žalobcu k predmetnému rodinnému domu súpisné č. XXX, čo v prejednávanej veci medzi stranami nebolo nijako sporné, keďže žalovaný vlastníctvo žalobcu k stavbe predmetného rodinného domu počas tohto konania a ani v minulosti žiadnym spôsobom nenamietal. Zo žiadnych z týchto listinných dôkazov však nie je možné vyvodíť, a nie sú k tomu po právnej stránke ani spôsobilé, vznik vlastníckeho práva žalobcu k pozemku, na ktorom je rodinný dom postavený, ako ani k pozemkom k nemu prísluším. Žalobca tvrdil, že predmetné nehnuteľnosti užíval nepretržite 50 rokov (od roku 1966 do roku 2016) v dobrej viere, že mu patria, nakoľko ich od pôvodných vlastníkov odkúpil a dohodnutú kúpnu cenu vyplatil. Odkúpenie týchto stavebných pozemkov sa vykonávalo na základe ponuky stavebného pozemku z 22.10.1966 vypracovanej I. H., D. H. a A. H. a ponuky stavebného pozemku z 22.10.1966 vypracovanej C. C. a B. C., pričom následne mu rada MNV Šaštínske Stráže Uznesením č. 184/1966 prijatým na 21. riadnom zasadnutí rady MNV Šaštínske Stráže, ktoré sa konalo dňa 26. októbra 1966 o 15.00 hodine prideliť tieto pozemky do osobného užívania. Žalobca tvrdil, že s užívaním predmetných pozemkov nikdy nemal žiadny problém a prvý problém nastal až v roku 2016, kedy chcel svoj dom spolu s parcelou previesť na svojich synov a vtedy zistil, že pozemok pod domom nie je jeho vlastníctvom. Toto svoje tvrdenie však vyvrátil samotný žalobca, nakoľko ako listinný dôkaz predložil v spore čestné prehlásenie B. C., nar. XX.X.XXXX z 9.5.1996, v ktorom táto uviedla, že ako vlastníčka pozemku parcelné č. 762/12 dáva súhlas k vybudovaniu plynovej prípojky do rodinného domu súpisné č. XXX v k.ú. E., pretože tento pozemok nebol prevedený na žalobcu. Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že minimálne od 9.5.1996 mal žalobca nepochybnú vedomosť o tom, že nie je vlastníkom predmetných pozemkov a tak už potom nijako nemohol byť dobromyseľný v tom, že je ich vlastníkom. Súdu nie je zrejmé z akého dôvodu zostal žalobca nečinný a už v roku 1996 si svoje vlastníctvo k predmetným pozemkom neprevertil, avšak v konečnom dôsledku táto skutočnosť pre rozhodnutie v prejednávanej veci ani nemá žiadny význam. Podľa ustálenej judikatúry pre nadobudnutie vlastníckeho práva nestačí, ak žalobca pozemky viac ako 50 rokov užíva a tvrdí, že mu pozemky patria, ak toto jeho tvrdenie nie je podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie žalobcu bolo po celú vydržačiu dobu dôvodné (Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov SR č. 8/1991). Žalobca sa nemohol dôvodne domnievať, že predmetné pozemky kúpil od pôvodných vlastníkov, pretože s pôvodnými vlastníkmi predmetných pozemkov nikdy neuzavrel žiadne kúpne zmluvy, nemohol sa ani dôvodne domnievať, že vlastníkom týchto predmetných pozemkov sa stal na základe skutočností uvedených v bode 26. tohto rozsudku, keďže nepreukázal, že právo osobného užívania k predmetným pozemkom v celkovej výmere 2448 m² mu vzniklo na základe Uznesenia rady MNV č. 184/21966, pretože z tohto uznesenia jednoznačne vyplýva, že stavebný pozemok mal byť po splnení všetkých zákonných podmienok pridelený L. B. a nie žalobcovi. V danom prípade nešlo o chybu v písaní pri uvedení krstného mena, ako uvádza odvolací súd, pretože L. B. bol otcom žalobcu a podľa tvrdenia samotného žalobcu pozemok na stavbu rodinného domu vybavoval práve jeho otec L. B..

Žalobca v spore neuviedol a ani nepreukázal či, kedy a akým spôsobom malo prísť k zmene Uznesenia rady MNV č. 184/21966, ktorá evidentne rozhodla o pridelení stavebného pozemku L. B. a nie žalobcovi, a to za predpokladu zákonom splnených podmienok. V konaní naďalej zostala nezodpovedanou otázka v akej výmere bol fakticky pozemok parc. č. 762/12 daný do užívania žalobcovi za účelom výstavby rodinného domu, pretože v tomto smere zostali strany sporu nečinné a napriek záverom odvolacieho súdu uvedených v bode 23. jeho rozhodnutia v tejto súvislosti nenavrholi vykonanie žiadnych dôkazov a ani žiadne relevantné dôkazy súdu nepredložili. V tomto smere, po rozhodnutí odvolacieho súdu, žalobca predložil súdu len fotokópie snímok z časti katastrálnej mapy vytlačených z aplikácie MAPKA dňa 8.10.2024, nepoužiteľných na právne úkony, týkajúcich sa parciel registra „E“ parcelné č. 763/1, č. 762/18 a č. 762/12 a parciel registra „C“ parcelné č. 279, č. 278, č. 281, č. 277/1 a č. 280 všetko pre obec D. a k.ú. E. F. B., z ktorých však v žiadnom prípade nie je zrejmé v akej výmere bol fakticky pozemok parc. č. 762/12 daný do užívania žalobcovi za účelom výstavby rodinného domu. Súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože nepredložil v spore žiadne také dôkazy, ktoré by preukazovali oprávnenosť a skutočnú dobromyseľnosť jeho držby, nepreukázal žiadne zo svojich tvrdení, teda nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam či už na základe kúpnych zmlúv s pôvodnými vlastníkmi týchto nehnuteľností alebo získaním práva osobného užívania s jeho následnou transformáciou na vlastnícke právo a ani vydržaním, a preto žalobu zamietol.

13. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne plným procesným úspechom žalovaného.

14. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca s návrhom na jeho zrušenie a následne, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Namietal, že žalobca v prípade doloženého geometrického plánu č. 221/1-2109-915/66 z roku 1967 preukázal skutočnosť, o ktoré konkrétne pozemky by sa malo jednať v prípade ponukových listov v prospech žalobcu vyhotovených I. H. zo dňa 4.12.1966 a 5.1.1967, ktorá urobila žalobcovi ponuku na odpredaj pozemkov a zároveň v nich i potvrdzuje prevzatie finančnej hotovosti za uvedené pozemky vo výške 2.000,- Kčs a 1.000,- Kčs. Rovnako tak uvedené preukazuje i ponukový list od p. H. a súrodencov z 22.10.1966 a ponukový list C. C. z 22.10.1966. Dôkazom je i Zápisnica zo dňa 26.októbra 1966 z riadneho zasadnutia rady MNV Šaštínske Stráže, v ktorej uznesení sa uvádza, že rada MNV súhlasí s odkúpením pozemkov od C. C. a D. H. v k. ú. časti „C.“ (v uvedených ponukových listoch sa rovnako nachádza označenie lúky a C.) a tieto prideliť po odkúpení p. B. na stavbu rodinného domu. Zároveň sa zaväzuje previesť pozemkovoknižný výpis o vyhotovení objednávky na zameranie pozemku a po vyhotovení geometrického plánu vyhotoviť kúpnu zmluvu a dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemku. Povinnosti na zaknihovanie a zodpovednosť prebral predchodca žalovaného, čo nie je možné pričítať v neprospech žalobcu. S poukazom na súdom vytýkanú chybu v mene, kedy je uvádzané meno nie žalobcu, ale jeho otca – L. B. uviedol, že sa jednalo o písársku chybu len z dôvodu, že s vybavovaním potrebných rozhodnutí žalobcovi toho času pomáhal práve jeho otec L. B. z dôvodu, že istý čas bol žalobca stíhaný ako politický väzeň. Je nelogické, že by sa potrebné povolenia a rozhodnutia vybavovali v mene otca žalovaného, keďže i samotné ponukové listy na predmetný stavebný pozemok zneli len na osobu žalobcu, nie na osobu žalovaného. V nadväznosti na vyššie uvedené bol vypracovaný i samotný geometrický plán č. 221/1-2109-915/66 z roku 1967 (na základe ktorého neskôr v roku 1987 žalovaný duplicitne odkúpil od rovnakých majiteľov, a to I. H. a B. C.), pričom došlo i k vyhotoveniu kúpnych zmlúv, na základe ktorých mal poverený zamestnanec p. M. vykonať zápis v pozemkovej knihe. Kúpne zmluvy vypracované boli, avšak p. M. ich žalobcovi nikdy nevrátil naspäť, preto sa žalobca domnieva, že ich asi stratil, avšak ak boli v nadväznosti na uvedené zo strany štátnych orgánov vydávané ďalšie právne akty ako stavebné povolenie a pod., nikdy nenadobudol podozrenie, že by k prevodu uvedených pozemkov neprišlo. Všetky právne akty zároveň zneli na meno žalobcu, preto nemožno mať v konaní pochybnosť o tom, komu mali byť predmetné stavebné pozemky pridelené. Žalobca oprávnenosť vydržania pozemkov preukázal. Rovnako preukázal i výmeru a určitosť, že sa jedná o konkrétne pozemky z ponukových listov, čo je možné ustáliť z príloh doložených do spisu. Geometrický plán č. 221/1-2109-915/66 z roku 1967, ktorý bol vypracovaný na základe Uznesenia č. 184/1966 riadneho zasadnutia rady MNV Šaštínske Stráže dňa 26.októbra 1966, kedy na základe ponukových listov boli dané k dispozícii MNV Šaštín-Stráže predmetné pozemky za účelom pridelenia ich žalobcovi na výstavbu rodinného domčeka, napriek tomu, že prvoinštančný súd namietal vo svojom odôvodnení, že absentuje listina o tom, že by tieto pozemky mal v dispozícii predchodca žalovaného, aby ich následne mohol prideliť a aj pridelil žalobcovi v roku 1966, žalovaný túto skutočnosť deklaruje vo svojom potvrdení zo dňa 3.7.1996, kde zároveň súhlasí

s vybudovaním plynovej prípojky. Geometrický plán a výkaz plôch jednoznačne preukazuje výmeru, akú má novovzniknutá parcela 762/12, ktorá vznikla spojením parciel č. 761,762/8 a 763/1 a 763/2 a jej výmera predstavuje 2050 m². Predmetnú výmeru o veľkosti 2052 m² preukazuje i listina „Zápis do evidencie nehnuteľností novovytvorenú parcelu v obci D. E. 762/12“ z 12.februára 1987, kedy sa na zápis do evidencie nehnuteľností použil rovnaký Geometrický plán a pozemky boli odkúpené od rovnakých majiteľov – B. C. – pozemok parc. č. 762/8 vo výmere 754 m² a I. H., pozemok parc. č. 761 vo výmere 994 m² podľa geometrického plánu. Ak by teda i súd prihliadol na skutočnosť, že žalobca nemohol nadobudnúť parcelu č. 763 (nadobudnutú od H.), nakoľko táto bola v pozemkovoknižnom výpise vedená ako cesta (pričom nie je ničím výnimočným, ak niektoré vedľajšie cesty sú vo vlastníctve fyzických osôb), nič mu nebránilo ustáliť, že žalobca mohol vydržať rozlohu rovnajúcu sa súčtu parciel 762/8 vo výmere 754 m² a 761 vo výmere 994 m², čo v súčte predstavuje 1748 m². Avšak skutočnosť, že žalobcovi bol do osobného užívania pridelený práve pozemok parcelné č. 762/12 o výmere 2050 m², ktorý vznikol na základe geometrického plánu potvrdzujú listinné dôkazy (Rozhodnutie komisie výstavby z 3.7.1972, ktorým sa žalobcovi povolilo užívanie budovy – rodinného domu postaveného na parcele č. 762/12, Územné rozhodnutie č. 19 zo dňa 31.12.1966 o umiestnení stavby na parcele č. 762/12, atď). K námietke žalovaného, ktorý uvádzal, že v tom čase nebolo zvykom prideliť na výstavbu rodinného domčka pozemok o výmere vyššej ako je 800 m², žalobca v priebehu konania poukázal na § 200 ods. 2 toho času platného OZ, že najvyššia prípustná výmera pozemku môže sa výnimočne prekročiť len keby inak vznikol pozemok nevhodného tvaru, alebo by došlo k nehospodárnemu zastavanému pozemku.

15. Žalobca poukázal i na skutočnosť, že sa v prípade označenia pozemku (762/12) nemohlo jednať o pôvodné označenie parciel, tak ako ich vlastnili B. C. a I. H., pretože pôdorys rodinného domu žalobcu sa nachádza na niekdajšej parcele č. 762/18 o výmere 994 m² a pôvodná parcela 762/12 o výmere 754 m² sa nachádza následne až za rodinným domom (čo je možné badať i z náčrtu geometrického plánu či doložených máp). Keďže bolo v prospech žalobcu vydaných niekoľko rozhodnutí, kde bol ako stavebný pozemok pod domom uvedený pozemok parcelné č. 762/12, jednalo sa výlučne o novú výmeru v zmysle tohto geometrického plánu. Už samotný fakt, že na pozemku, ktorý je súčasťou výmery podľa geometrického plánu sa reálne nachádza dom, ktorý tam postavil na základe jednotlivých rozhodnutí štátnych orgánov žalobca a je jeho vlastníkom, svedčí o tom, že v prípade ponukových listov i tohto geometrického plánu sa nemohlo jednať o žiadne iné pozemky, či inú výmeru. Žalobca žiadne iné pozemky, ktoré by boli vo vlastníctve uvádzaných majiteľov, nenadobudol a ani počas svojho života nestaval iný dom.

16. Žalobcova dobromyseľnosť je podložená radom rozhodnutí, ktoré boli vydané v prospech jeho osoby počas uplynulých rokov, teda nebol dôvod, aby nadobudol pochybnosť o tom, že je vlastníkom predmetných pozemkov. Počas celej tejto doby žalovaný ani raz nevytkol žalobcovi užívanie bez akéhokoľvek právneho dôvodu, práve naopak, vyruboval mu každoročne i daň z nehnuteľnosti. Aj napriek tomu, že žalovaný popiera oprávnené vydržanie žalobcom, toto viaže len na jedinú skutočnosť – vybudovanie plynovej prípojky v roku 1996, kedy mohol nadobudnúť pochybnosť o jeho dobromyseľnosti, nakoľko súhlas s týmto vybudovaním bol potrebný zo strany vlastníka pozemku za účelom stavebného povolenia. I v prípade, že by k tomuto nadobudnutiu pochybnosti prišlo, žalobca do roku 1996 predmetné nehnuteľnosti platne vydržal i s dodržaním potrebnej vydržacej doby (k tomu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 MCdo 7/2012). Presvedčenie o tom, že vlastníctvo predmetných nehnuteľností prináleží práve žalobcovi, nebolo len v prípade jeho osoby, uvedené čestným prehlásením potvrdila B. C., ktorá uviedla, že parcela 762/12 bola A. B. odpredaná ešte v roku 1966. V konaní sa ani nevyvrátilo, že by došlo k dobromyseľnému vydržaniu zo strany žalobcu, pričom je potrebné prihliadať na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 468/2022 a sp. zn. II. ÚS 484/2015.

17. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom na pojednávaní dňa 8.10.2024 nezaoberal otázkou vydržania. V podstate sa na pojednávaní zaoberal len preukázaním konkrétnej rozlohy pozemku na základe listinných dôkazov bez toho, aby vyriekol akýkoľvek právny názor k tomu, či vôbec došlo k dobromyseľnému vydržaniu zo strany žalobcu alebo nie. Žalobca mal za to, že v prvom rade (najmä s ohľadom na hospodárnosť konania, aby strane nevznikali neúčelné náklady a zároveň na ďalšiu následnú procesnú aktivitu strán) bolo v konaní žiadané prvotne vyriešiť v podstate prejudiciálnu otázku o tom, či bolo možné nadobudnúť vlastníctvo v prospech žalobcu na základe dobromyseľného vydržania alebo nie, pričom následne bolo možné v konaní navrhovať vykonanie rôznych dôkazov ako napríklad vymeškanie pozemkov za účelom jednoznačného určenia vydržaného pozemku. Potreba ustáliť v konaní,

či došlo k vydržaniu alebo nie bola v konaní prioritou, nakoľko v prípade ustálenia rozlohy, ktorú by mal žalobca vydržať je možné vychádzať nie len zo sporných parciel, nakoľko spôsobilým predmetom vydržania vlastníckeho práva je i pozemok, ktorý je časťou parcely. Vlastnícke právo vydržania teda môže svedčiť i časti pozemku, ktorú má žalobca oplotenú v domnienke, že sa v takomto rozsahu jedná o pozemok v jeho vlastníctve. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 806/2006, 22 Cdo 96/2000, 22 Cdo 954/2005, rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 236/2012.

18. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že žalobca v priebehu súdneho konania nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali získanie práva osobného užívania, nadobudnutie alebo vydržanie vlastníckeho práva k pozemku v žalobcom uvádzanej výmere 2050 m² (alebo 2448 m², alebo 2052 m² alebo 1748 m², ako tiež žalobca uvádza). Takýmto dôkazom určite nie je geometrický plán č. 221/1-2109-915/66, a to ani v nadväznosti na územné rozhodnutie sp. zn. Výst. 1417/67 zo dňa 31.12.1966 a stavebné povolenie sp. zn. 1417/66 zo dňa 31.12.1966. Ako je uvedené na titulnej strane geometrického plánu č. 221/1-2109-915/66, zameranie pozemkov pre účely vyhotovenia geometrického plánu bolo uskutočnené v januári 1967 a samotný geometrický plán je z 15.2.1967, tzn. bol vyhotovený až po vydaní územného rozhodnutia a stavebného povolenia žalobcovi. Územné rozhodnutie a stavebné povolenie teda bolo nepochybne vydané skôr, ako bol zameraný pozemok, ku ktorému žiada žalobca určiť vlastnícke právo. Z predložených dôkazov je zrejmé, že Miestny národný výbor v Šaštínskych Strážach vydával obe rozhodnutia v čase, kedy žalobcovi určite nebol pridelený do osobného užívania pozemok vo výmere 2050 m². Je len špekuláciou žalobcu, že došlo k uzavretiu kúpnych zmlúv, ktorými by žalovaný odkúpil pozemky od vlastníkov C. C. a D. H., že tieto zmluvy odovzdané p. M., ktorý mal vykonať zápis v pozemkovej knihe a následne boli pozemky pridelené žalobcovi. Žiadne takéto zmluvy žalobcom ako listinný dôkaz predložené neboli, rovnako ako nebola uzavretá zmluva o pridelení pozemku do osobného užívania žalobcovi. Tvrdenie o tom, že „v nadväznosti na uvedené“ (zrejme odkúpenie pozemkov) boli „zo strany štátnych orgánov vydávané ďalšie právne akty ako stavebné povolenie a pod. sa nezakladá na pravde, pretože stavebné povolenie bolo žalobcovi vydané skôr, ako vznikol technický podklad pre vykúpenie pozemkov od pôvodných vlastníkov. Samotný geometrický plán tiež nedokazuje skutočnosť, že žalovaný mal vôbec niekedy zámer prideliť do osobného užívania žalobcu celý pozemok parc. č. 762/12. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil žalobcom (ne)predložené listinné dôkazy za účelom zistenia výmery pozemku, ktorý bol žalobcovi fakticky odovzdaný na výstavbu rodinného domu a správne skonštatoval, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal, že mu vzniklo právo osobného užívania k predmetným pozemkom v celkovej výmere 2448 m², následne transformované na vlastnícke právo. Žalobca až v závere súdneho konania ustálil titul nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným pozemkom, kedy najprv tvrdil, že nadobudol vlastnícke právo odkúpením od pôvodných vlastníkov, následne tvrdil, že mu boli pozemky pridelené do osobného užívania a až nakoniec uvádzal, že titulom nadobudnutia je vydržanie vlastníckeho práva. Podľa tvrdenia žalobcu je jeho dobromyseľnosť „podložená radom rozhodnutí, ktoré boli vydané v prospech jeho osoby počas uplynulých rokov, teda nebol dôvod, aby nadobudol pochybnosť o tom, že je vlastníkom predmetných pozemkov“. Žalovaný mal za to, že pri zachovaní primeranej starostlivosti o svoje záležitosti musel žalobca vedieť, že neuzavrel žiadnu kúpnu zmluvu ani zmluvu o zriadení práva osobného užívania, na ktorej by mohol postaviť svoju dobromyseľnosť a oprávnenosť svojej držby pozemku; zo žiadneho z rozhodnutí, predložených žalobcom ako dôkaz, nevyplýva jeho oprávnená držba pozemkov vo výmere 2050 m² (ani inej). Územné rozhodnutie aj stavebné povolenie bolo vydané skôr ako bol vyhotovený technický podklad pre výkup pozemkov od pôvodných vlastníkov, rozhodnutie žalovaného o vyrubení dane z nehnuteľností vychádza jednak z podaných daňových priznaní a jednak daňovníkom môže byť aj iná osoba ako vlastník (napr. nájomca). Takisto rozhodnutie o určení súpisného čísla ani kolaudačné rozhodnutie nemôžu byť dôkazom, ktorý by preukazoval dobromyseľnosť držby žalobcu, keďže tieto rozhodnutia sa nijakým spôsobom nezaoberajú vlastníctvom pozemku, na ktorom stojí stavba, ktorá sa kolauduje alebo ktorej sa prideľuje súpisné číslo. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil predložené dôkazy aj pokiaľ ide o oprávnenosť a dobromyseľnosť držby žalobcu, keď skonštatoval, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno.

19. Žalobca sa v replike zotrval na podanom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených. Doplnil, že pokyny odvolacieho súdu na opätovnom prejednaní veci neboli zohľadnené. Žalobca nemal dôvod domnievať sa, že mu pozemok nebol toho času odovzdaný do osobného užívania, keďže pri množstve potvrdení a žiadostí, ktoré počas výstavby a pôžičky riešil nedošlo k žiadnemu problému a všetko mu bolo schválené,

čo preukazuje len to, že všetko toto ho utvrdzovalo v dobromyseľnosti, že je vlastníkom a potrebné úkony prebehli v najlepšom poriadku. So zreteľom na tieto okolnosti je preto možné mať za preukázané, že žalobca je ako oprávnený držiteľ dobromyseľným. Poukázal i na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 87/2010. Ak mal súd z doterajšieho konania za preukázané, že žalobca nemohol nadobudnúť pozemok o rozlohe 2050 m², nič mu nebránilo priznať žalobcovi pozemok v takej výmere, aká bola v konaní preukázaná, prípadne existuje stabilná judikatúra, ktorá priznáva v prípade vydržania žalobcovi pozemok o takej rozlohe, ktorú reálne užíva a o ktorej je možné tvrdiť, že ich považuje v takomto rozsahu za svoje – jedná sa napríklad o rozlohu pozemku, ktorá je vytýčená plotom, prípadne inými prírodnými hranicami.

20. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobcu, ktorou sa domáhal určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam zamietol, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal žiadne zo svojich tvrdení, teda nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na základe kúpnych zmlúv s pôvodnými vlastníkmi týchto nehnuteľností alebo získaním práva osobného užívania s jeho následnou transformáciou na vlastnícke právo a ani vydržaním.

23. Zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, ktorý odvolací súd preberá, vyplýva, že žalovaný je evidovaný ako výlučný vlastník nehnuteľností, vo vzťahu ku ktorým sa domáha žalobca domáha určenia vlastníckeho práva. Titulom nadobudnutia pozemkov parcelné č. 762/12 a parcelné č. 762/18 je kúpna zmluva z 12.2.1986 (predávajúca B. C.), kúpna zmluva z 12.2.1986 (predávajúca I. H.) a rozhodnutie o vyvlastnení pozemkov z 27.1.1986 sp. zn. Výst. 1875/85. Tieto pozemky následne v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov prešli delimitáciou na Obec E. (neskôr Mesto Šaštín-Stráže). O tejto skutočnosti eviduje Okresný úrad Senica, katastrálny odbor, záznam č. 25/96 so zoznamom nehnuteľného majetku, ktorý prešiel k 22.11.1991 do vlastníctva Obce E.. Pozemky parcelné č. 763/1 (cesta) a parcelné č. 95/1 (potok B.) tvorili pôvodne tzv. neknižované vlastníctvo a boli takto evidované v pozemkových knihách, keďže išlo o pozemky, ktoré z dôvodu svojho verejnoprospešného charakteru (cesta, potok B.) nepatrili do vlastníctva žiadnej fyzickej osoby. V rámci usporiadania pozemkového vlastníctva po roku 1989 bol v obci D., k.ú. E., schválený register obnovenej evidencie pozemkov rozhodnutím Okresného úradu v Senici, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva z 28.5.2002 sp. zn. R-3-ROEP-02/Wá, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4.6.2002, na základe ktorého bolo do katastra nehnuteľností zapísané vlastníctvo Mesta Šaštín-Stráže k oboj uvedeným pozemkom parcelné č. 763/1 aj parcelné č. 95/1. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca je vlastníkom rodinného domu súp. č. XXX nachádzajúceho sa v obci D. a k.ú. E. F. B.. Okresný národný výbor - odbor výstavby v Senici vydal dňa 31.12.1966 pod č.j.: Výst. 1417/67 územné rozhodnutie, ktorým povolil žalobcovi ako stavebníkovi umiestniť stavbu rodinného domu na pozemku parcelné č. 762/12 v k.ú. E. a Komisia výstavby pri MNV v Šaštínskych Strážach vydala dňa 31.12.1966 pod č. 1417/66 žalobcovi stavebné povolenie na stavbu rodinného domu na pozemku parcelné č. 762/12 v k.ú. E.. Štátna sporiteľňa, okresná pobočka v Senici poskytla dňa 23.1.1968 žalobcovi pôžičku, ktorú žalobca splácal. Štátna poisťovňa uzavrela so žalobcom dňa 1.2.1967 poisťku č. 81722050,

na základe ktorej poistila žalobcovi budovu v stavbe s tým, že poistenie sa vzťahovalo na zákonnú zodpovednosť plynúcu žalobcovi ako stavebníkovi budovy a na jeho zodpovednosť z vlastníctva príslušného stavebného pozemku. Žalobca uzavrel s MNV v Šaštínskych Strážach dňa 22.5.1970 Zmluvu o pôžičke na výstavbu rodinného domu. Komisia výstavby pri MNV Šaštín-Stráže vydala dňa 3.7.1972 rozhodnutie, ktorým povolila žalobcovi užívať rodinný dom postavený na pozemku parcelné č. 762/12. Žalobca podal na MNV Šaštín-Stráže dňa 4.10.1979 žiadosť o povolenie vybudovania oplotenía a MNV Šaštín-Stráže listom zo dňa 13.12.1979 oznámil žalobcovi, že k vybudovaniu oplotenía predzáhradky rodinného domu nemá námietky. Žalobca platil poistné, dane z nehnuteľností a poplatky za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, poplatky za vodu, elektrinu, plyn, rozhlas a televíziu. Obec D. rozhodnutím z 13.5.1996 určila novostavbe rodinného domu patriacemu žalobcovi súpisné číslo XXX.

24. Pokiaľ ide o námietku žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, túto námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Tento odvolací dôvod je naplnený, ak rozhodnutie trpí skutkovými vadami, resp. ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov alebo ak je tu predpoklad dotvorenia skutkového stavu ďalšími prípustnými novotami (§ 366 CSP), avšak len za podmienky, že novoty nemohol odvolateľ použiť v konaní pred súdom prvej inštancie bez vlastnej viny.

25. Vykonaným dokazovaním sa ani podľa názoru odvolacieho nepreukázali skutočnosti, na základe ktorých by bolo možno dospieť k záveru nadobudnutí vlastníckeho práva žalobcom k sporným nehnuteľnostiam (pozemkom) na základe kúpnych zmlúv s pôvodnými vlastníkmi týchto nehnuteľností alebo získaním práva osobného užívania s jeho následnou transformáciou na vlastnícke právo. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Voľnosť hodnotenia dôkazu neznamena, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamena ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaci úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Výsledky hodnotenia dôkazov sú pritom imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). V tomto smere súd prvej inštancie dôsledne postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu.

26. Tak ako odvolací súd uviedol už predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcom k sporným nehnuteľnostiam (pozemkom) na základe kúpnych zmlúv s pôvodnými vlastníkmi týchto nehnuteľností alebo získaním práva osobného užívania s jeho následnou transformáciou na vlastnícke právo, pričom v podrobnostiach na jeho závery (uvedené v ods. 25 a 26 napadnutého rozsudku) odkazuje.

27. Povinnosťou súdu prvej inštancie v zmysle záverov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bolo opätovne vyhodnotiť vykonané dokazovanie so zameraním sa na posúdenie naplnenia predpokladov vydržania sporných nehnuteľností a ďalej zistiť skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie vo veci a za týmto účelom vykonať navrhnuté dôkazy (najmä za účelom zistenia výmery pozemku, ktorý bol žalobcovi fakticky odovzdaný na výstavbu rodinného domu) a v nadväznosti na to opätovne posúdiť uplatnený nárok žalobcu so zohľadnením nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 468/2022 a sp. zn. II. ÚS 484/2015.

28. Podstatným pre rozhodnutie prejednávanej veci (po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu) bolo posúdenie otázky dobrej viery žalobcu o tom, že mu sporné nehnuteľnosti patria, s prihliadnutím na právne významné okolnosti, ktoré vyplývajú zo žalobcom predložených listinných dôkazov. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol vydržaním, pretože zo všetkých listinných dôkazov predložených v spore žalobcom bolo nepochybne preukázané vlastníctvo žalobcu k rodinnému domu súp. č. XXX, avšak nebolo z nich možné vyvodiť vznik vlastníckeho práva žalobcu k pozemku, na ktorom je rodinný dom postavený, ako ani k pozemkom k nemu príľahlých. Žalobca tvrdil, že predmetné nehnuteľnosti užíval nepretržite 50 rokov (od roku 1966 do roku 2016) v dobrej viere, že mu patria, pričom svoje tvrdenie sám vyvrátil, pretože ako listinný dôkaz predložil v spore čestné prehlásenie B. C., nar. XX.X.XXXX zo dňa 9.5.1996, v ktorom táto uviedla, že ako vlastníčka pozemku parcelné č. 762/12 dáva súhlas k vybudovaniu plynovej prípojky do rodinného domu súpisné č. XXX v k.ú. E., pretože tento pozemok nebol prevedený na žalobcu. Minimálne od 9.5.1996 mal žalobca nepochybnú vedomosť o tom, že nie je vlastníkom predmetných pozemkov a tak už potom nijako nemohol byť dobromyseľný v tom, že je ich vlastníkom. Súd prvej inštancie uviedol, že podľa ustálenej judikatúry (R 8/1991) pre nadobudnutie vlastníckeho práva nestačí, ak žalobca pozemky viac ako 50 rokov užíva a tvrdí, že mu pozemky patria, ak toto jeho tvrdenie nie je podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie žalobcu bolo po celú vydržačiu dobu dôvodné. Súd prvej inštancie dôvodil, že žalobca sa nemohol dôvodne domnievať, že predmetné pozemky kúpil od pôvodných vlastníkov, pretože s pôvodnými vlastníkami predmetných pozemkov nikdy neuzavrel žiadne kúpne zmluvy, nemohol sa ani dôvodne domnievať, že mu vzniklo právo osobného užívania k predmetným pozemkom v celkovej výmere 2448 m² na základe Uznesenia rady MNV č. 184/21966, pretože z tohto uznesenia jednoznačne vyplýva, že stavebný pozemok mal byť po splnení všetkých zákonných podmienok pridelený L. B. a nie žalobcovi. V danom prípade nešlo o chybu v písaní pri uvedení krstného mena, pretože L. B. bol otcom žalobcu a podľa tvrdenia samotného žalobcu pozemok na stavbu rodinného domu vybavoval práve jeho otec L. B.. Žalobca v spore neuviedol a ani nepreukázal či, kedy a akým spôsobom malo prísť k zmene Uznesenia rady MNV č. 184/21966, ktorá evidentne rozhodla o pridelení stavebného pozemku L. B. a nie žalobcovi, a to za predpokladu zákonom splnených podmienok. V konaní naďalej zostala nezodpovedanou otázka v akej výmere bol fakticky pozemok parc. č. 762/12 daný do užívania žalobcovi za účelom výstavby rodinného domu, pretože v tomto smere zostali strany sporu nečinné a napriek záverom odvolacieho súdu v tejto súvislosti nenavrhli vykonanie žiadnych dôkazov a ani žiadne relevantné dôkazy súdu nepredložili. Žalobca predložil súdu len fotokópie snímok z časti katastrálnej mapy vytlačených z aplikácie MAPKA dňa 8.10.2024, nepoužiteľných na právne úkony, týkajúcich sa parciel registra „E“ parcelné č. 763/1, č. 762/18 a č. 762/12 a parciel registra „C“ parcelné č. 279, č. 278, č. 281, č. 277/1 a č. 280 všetko pre obec D. a k.ú. E. F. B., z ktorých však v žiadnom prípade nie je zrejme v akej výmere bol fakticky pozemok parc. č. 762/12 daný do užívania žalobcovi za účelom výstavby rodinného domu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože nepredložil v spore žiadne také dôkazy, ktoré by preukazovali oprávnenosť a skutočnú dobromyseľnosť jeho držby.

29. Ako už odvolací súd uviedol v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, z listu MNV Šaštín Stráže z 12.2.1987 označeného ako „Zápis do evidencie nehnuteľností novovytvorenú parcelu v obci D. E. XXX/XX“ vyplýva, že MNV vykonal majetkovoprávne usporiadanie nehnuteľností stavebného pozemku, na ktorom už viac rokov je postavený rodinný dom. V konaní nebolo sporné, že sa v danom prípade jedná o rodinný dom žalobcu. Toto majetkovoprávne usporiadanie vykonal MNV na základe geometrického plánu č. 221/1-2109-915/66 a v prospech Československého štátu boli získané nehnuteľnosti kúpnymi zmluvami (od B. C. a I. H., N. H.) a časť bola rozhodnutím MNV vyvlastnená. I z tohto listinného dôkazu možno vyvodiť, že MNV zrejme tieto úkony vykonal práve v záujme, aby sa napravilo pochybenie, keď síce ONV odbor výstavby v Senici vydal dňa 31.12.1966 pod č.j. Výst. 1417/67 územné rozhodnutie, ktorým povolil žalobcovi ako stavebníkovi umiestniť stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 762/12 v k.ú. E. a súčasne Komisia výstavby pri MNV v Šaštínskych Strážach vydala dňa 31.12.1966 pod č. 1417/66 žalobcovi stavebné povolenie na stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 762/12 v k.ú. E., avšak už nenasledoval postup predpokladaný ust. § 205 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.1964 do 31.12.1991. Uvedené potvrdzuje i odôvodnenie rozhodnutia MNV – odbor výstavby Šaštín Stráže č. Výst. 1875/85 z 27.1.1986 o vyvlastnení (č.l. 144), podľa ktorého účelom vyvlastnenia bolo ukončenie stavieb rodinných domov na pozemku určenom pre tento účel, vyvlastnenie je v súlade s cieľmi a zámermi územného plánu, čo je dokázané schváleným zoznamom pozemkov pre výstavbu rodinných domov v roku 1966 a predmetné pozemky navrhovateľ potrebuje za

účelom doriešenia stavebných pozemkov, na ktorých už existujú rodinné domčeky, a teda k uspokojeniu žiadateľov o vykonanie ich vlastníckeho práva, a to daním do osobného užívania stavebného pozemku. Ponuky k odpredaju stavebných pozemkov D. H. a súrodencov a C. a B. C. z 22.10.1966 boli sice adresované MNV Šaštínske Stráže (a teda ich MNV mal vykúpiť v prospech štátu), a tieto pozemky neboli riadne identifikované, avšak tiež z obsahu týchto ponúk nepochybne vyplýva, že tieto ponuky na odkúpenie pozemkov boli urobené preto, aby si na nich žalobca mohol postaviť stavbu rodinného domu. Na tieto ponuky tiež nadväzuje uznesenie rady MNV Šaštín z 26.10.1966, ktorým Rada MNV Šaštínske Stráže súhlasila s odkúpením pozemkov od C. C. a D. H. v k.ú. E. v časti C. a tieto prideluje po odkúpení L. B., obyvateľovi v D. E. na stavbu rodinného domu. Z potvrdení zo 4.12.1966 a 5.1.1967 tiež vyplýva, že I. H. obdržala od žalobcu spolu 3.000 Kčs za stavebný pozemok na lúkach v obci E..

30. Odvolací súd tiež v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že v nadväznosti na následne vydané právne akty (územné rozhodnutie, stavebné povolenie) pre žalobcu možno vyvodiť, že v časti označenia krstného mena žalobcu v uznesení rady MNV Šaštín z 26.10.1966 sa mohlo jednať aj o chybu v písaní. Ako však súd prvej inštancie zistil, v danom prípade nešlo o chybu v písaní pri uvedení krstného mena v uznesení rady MNV Šaštín z 26.10.1966, ktorým Rada MNV Šaštínske Stráže súhlasila s odkúpením pozemkov od C. C. a D. H. v k.ú. E. v časti C. a tieto prideluje po odkúpení L. B., pretože L. B. bol otcom žalobcu a podľa tvrdenia samotného žalobcu pozemok na stavbu rodinného domu vybavoval práve jeho otec L. B.. Samotný žalobca v odvolaní uviedol, že jednalo o písársku chybu len z dôvodu, že s vybavovaním potrebných rozhodnutí žalobcovi toho času pomáhal práve jeho otec L. B. z dôvodu, že istý čas bol žalobca stíhaný ako politický väzeň. V prípade tohto skutkového tvrdenia žalobcu sa jednak jedná o novotu v odvolacom konaní, a jednak pokiaľ žalobca svoje vlastnícke právo k pozemkom odvodzoval práve od uznesenia rady MNV Šaštín z 26.10.1966, pri súčasnej vedomosti, že pozemky mali byť pridelené nie jemu, ale jeho otcovi, uvedené zakladá i pochybnosť o dobrej viere žalobcu, že pozemok na výstavbu rodinného domu mal byť pridelený jemu. Navyše ak žalobca v priebehu celého konania odkazoval na to, že žalobcovi bol do osobného užívania pridelený práve pozemok parcelné č. 762/12 o výmere 2.050 m², ktorý vznikol na základe geometrického plánu č. 221/1-2109-915/66 z 15.2.1967, uvedené sa taktiež nemôže opierať o dobrú vieru žalobcu, pretože územné rozhodnutie sp. zn. Výst. 1417/67 zo dňa 31.12.1966 a stavebné povolenie sp. zn. 1417/66 zo dňa 31.12.1966 boli vydané predtým ako sa uskutočnilo zameranie pozemkov pre účely vyhotovenia geometrického plánu v januári 1967 a samotný geometrický plán bol vyhotovený 15.2.1967. To znamená, že žalobca sa nemohol dôvodne domnievať, že mu na výstavbu rodinného domu bol pridelený pozemok o výmere 2.050 m².

31. Aj napriek vyššie uvedeným pochybnostiam o existencii dobrej viery žalobcu (pri pochybnostiach sa však predpokladá, že držba je oprávnená), na podklade vykonaného dokazovania by bolo možné i s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR (nález sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018, nález sp. zn. III. ÚS 468/2022 z 24. novembra 2022) dospieť k záveru, že žalobca mohol byť na základe právnych aktov vydaných štátom v dobrej viere, že mu patrí i pozemok, na ktorom mu bola povolená výstavba rodinného domu. Táto dobrá viera žalobcu sa ale s poukazom na vykonané dokazovanie a v tomto čase platné právne predpisy nemohla vzťahovať na skutočnosť, že žalobcovi bol do osobného užívania pridelený pozemok parcelné č. 762/12 o výmere 2.050 m², ktorý vznikol až na základe neskôr vyhotoveného geometrického plánu. Podľa v tom čase účinného (do 31.3.1983) § 200 ods. 1 Občianskeho zákonníka, totiž pozemok na výstavbu rodinného domčka nesmel byť väčší ako 800 m², pričom v zmysle ods. 2 sa najvyššia prípustná výmera pozemku mohla výnimočne prekročiť, len keby inak vznikol pozemok nevhodného tvaru alebo by došlo k nehospodárnemu zastavaniu pozemku. Takéto skutočnosti umožňujúce prekročiť najvyššiu prípustnú výmeru pridelovaného pozemku však žalobca v konaní ani netvrdil.

32. S ohľadom na uvedené preto odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že v konaní tiež zostala nezodpovedanou otázka (podstatná pre rozhodnutie vo veci), v akej výmere bol fakticky pozemok parc. č. 762/12 daný do užívania žalobcovi za účelom výstavby rodinného domu, pričom v tejto súvislosti bolo potrebné na základe návrhov sporových strán vykonať dokazovanie a túto otázku vyhodnotiť a posúdiť i s prihliadnutím na geometrický plán č. 221/1-2109-915/66 z januára 1967 za súčasného rešpektovania v tom čase platného a účinného znenia Občianskeho zákonníka (§ 200).

33. Žalobca ako nositeľ dôkazného bremena však v konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu žiadne dokazovanie v tomto smere nenavrhol. Sám pritom v odvolaní poukazoval na

to, že v konaní bolo potrebné prvotne vyriešiť prejudiciálnu otázku o tom, či bolo možné nadobudnúť vlastníctvo v prospech žalobcu na základe dobromyseľného vydržania alebo nie, pričom následne bolo možné v konaní navrhovať vykonanie rôznych dôkazov ako napríklad vymeranie pozemkov za účelom jednoznačného určenia vydržaného pozemku. Rovnako žalobca v odvolaní sám uviedol, že potreba ustáliť v konaní, či došlo k vydržaniu alebo nie bola v konaní prioritou, pretože v prípade ustálenia rozlohy, ktorú by mal žalobca vydržať, je možné vychádzať nie len zo sporných parciel, nakoľko spôsobilým predmetom vydržania vlastníckeho práva je i pozemok, ktorý je časťou parcely. Z uvedenej odvolacej argumentácie žalobcu vyplýva, že žalobca si bol sám vedomý, že sporná skutočnosť – výmera a poloha prípadne vydržaného pozemku, nebola v konaní preukázaná.

34. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena účastníkom konania je jeho neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad (neúspech) sa pričíta účastníkovi, na ktorom leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno (zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva). Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorý z účastníkov je povinný stanovený okruh skutočností preukázať.

35. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, dôkazné bremeno preukázať aká konkrétna časť pozemku parc. č. 762/12 bola daná do užívania žalobcovi za účelom výstavby rodinného domu, zaťažovalo žalobcu, ktorý však predložil v tejto súvislosti len fotokópie snímok z časti katastrálnej mapy vytlačených z aplikácie MAPKA dňa 8.10.2024, nepoužiteľných na právne úkony, týkajúcich sa parciel registra „E“ parcelné č. 763/1, č. 762/18 a č. 762/12 a parciel registra „C“ parcelné č. 279, č. 278, č. 281, č. 277/1 a č. 280 všetko pre obec D. a k.ú. E. F. B., z ktorých však nie je zrejmé, aká konkrétna časť pozemku parc. č. 762/12 bola daná do užívania žalobcovi za účelom výstavby rodinného domu. Žiadne relevantné dokazovanie v tomto smere žalobca nenavrhol.

36. Neobstojí pritom prenášanie zodpovednosti za výsledok konania na súd prvej inštancie, ktorý mal podľa žalobcu najprv vyriešiť prejudiciálnu otázku, či bolo možné nadobudnúť vlastníctvo v prospech žalobcu na základe dobromyseľného vydržania. Z tejto odvolacej argumentácie žalobcu možno vyvodíť, že žalobca považoval za vadu konania skutočnosť, že súd prvej inštancie neuviedol na základe vykonaného dokazovania svoj predbežný právny názor na otázku vydržania sporných nehnuteľností. Ani túto odvolaciu argumentáciu však odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Predbežné právne posúdenie veci spočíva v tom, že sudca v aktuálnom štádiu procesu (t.j. na začiatku konania a pred vykonaním dokazovania) objektívne nemôže vychádzať z výsledku riadneho dokazovania a ku konkrétnemu právnemu záveru dospeje iba v rámci prípravy pojednávania. Objektívne právo je súd vždy spôsobilý interpretovať, avšak záväzne aplikovať ho môže až na definitívne zistený skutkový stav v procesnom zmysle. Ani v prípade predbežného právneho posúdenia veci nie je súd takto formulovaným záverom striktnie viazaný. Opak by nevyhnutne viedol k absurdným dôsledkom a deformovaniu rozhodovacieho procesu. Z podstaty výkonu spravodlivosti prostredníctvom súdnej moci vyplýva, že súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje. Proces tvorby súdneho rozhodovania musí dať stranám sporu rozumný priestor na polemickú reakciu na právne argumenty protistrany, pričom formalistické poňatie princípu právnej istoty, kedy by súd mal po každom vykonanom dôkaze uviesť svoje predbežné právne posúdenie nezodpovedá účelu civilného procesu ani rozumnému usporiadaniu procesných vzťahov (čl. 4 ods. 2 CSP).

37. Len pre úplnosť odvolací súd tiež dodáva, že z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020, 7Cdo/45/2020). K tomu je potrebné dodať, že aj v prípade, ak súd

postupuje podľa § 181 ods. 2 CSP a označí určité skutkové tvrdenia ako sporné a tiež oznámi predbežné právne posúdenie veci, to ešte neznamená, že vo vzťahu k tomuto skutkovému tvrdeniu vyslovuje svoj konečný názor, a súčasne to neznamená striktnú viazanosť ním formulovaného predbežného právneho posúdenia veci, čo teda nevyhnutne podporuje záver, že ani dodržanie tohto postupu nezbavuje strany sporu povinnosti byť v spore aktívny a predkladať v ňom také dôkazy, ktoré podporujú a dokazujú nimi tvrdené skutočnosti. Opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP sa konvaliduje vydaním rozhodnutia vo veci samej, v ktorom súd svoje názory oznámil, a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu (takýto právny názor považoval Ústavný súd SR za ústavne konformný napr. v rozhodnutiach IV. ÚS 16/2012, I. ÚS 643/2022, I. ÚS 646/2022, II. ÚS 366/2018).

38. Na základe vyššie uvedeného niet pochyb o tom, že žalobca mal konaní vytvorený dostatočný priestor predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom je osobitne potrebné zdôrazniť, že odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí jasne uviedol, že podstatná otázka pre rozhodnutie vo veci, a to v akej výmere bol fakticky pozemok parc. č. 762/12 daný do užívania žalobcovi za účelom výstavby rodinného domu, nebola doposiaľ zodpovedaná a nezodpovedanou zostala aj v ďalšom priebehu konania. Súd prvej inštancie tak správne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom žalobu zamietol, pretože žalobca nepreukázal akú konkrétnu časť z ním požadovanej výmery pozemkov mohol skutočne vydržať. Na základe uvedeného bola právne bezvýznamnou aj následná argumentácia žalobcu, že ak mal súd z doterajšieho konania za preukázané, že žalobca nemohol nadobudnúť pozemok o rozlohe 2050 m², nič mu nebránilo priznať žalobcovi pozemok v takej výmere, aká bola v konaní preukázaná, prípadne existuje stabilná judikatúra, ktorá priznáva v prípade vydržania žalobcovi pozemok o takej rozlohe, ktorú reálne užíva a o ktorej je možné tvrdiť, že ich považuje v takomto rozsahu za svoje – jedná sa napríklad o rozlohu pozemku, ktorá je vytýčená plotom, prípadne inými prírodnými hranicami. Práve k týmto skutočnostiam mal možnosť žalobca navrhnúť dokazovanie, k čomu však nedošlo, ako už bolo uvedené vyššie.

39. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Do práva na spravodlivý súdny proces tiež nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

40. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalobcu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi.

42. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).